

မိမိ
စာပေတိုက်

လမ်းမင်းမိုမို

တစ်ယောက်အတွက် နောက်တစ်ယောက်

(၁)

ပြဿနာက အရိပ်အငွေ့ အနံ့အသက် စ လာပြီဆိုတာကို လေးညှို့ရိပ်မိသည်။ နံဘေးက ထွန်းတောက်ဘက် ကိုယ်ကိုယ်မီးရင်း..

“ဟေ့ကောင်.. ဗိုလ်ဇော်ကို သွားထိန်းစမ်းကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထွန်းတောက်လေသံက ရီဝေလေးတွဲနေသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီကောင်လေးတွေနဲ့ တော့။ အမူးပေါင်းစုံ မူးနေပြီ။ ကိုယ်လိုကောင်ကတောင် ပြန်လေးစားနေရတဲ့ ဘဝ။ ထွန်းတောက်ရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်က ရဲယံလည်း ပဲအိပ်မက်ကောင်းတွေ မက်နေတဲ့ ပုံပင်။ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ ကောင်တွေနဲ့ တွဲဖက်နေမိတာ တစ်ခါတစ်ရံအာရုံတော့ အရှုပ်သား။

လေးညှို့က သူ့ရဲ့ ဒီဘက်မှာ သူ့ကိုလာမှီတွယ်နေသော မိန်းကလေးကို တံဆောင်ဆစ်တစ်ဖက်နဲ့ မသိမသာတွန်းကာ ခွာပစ်လိုက်သည်။ အနေရကျပ်လိုက်တာ။ အခွင့်အရေးရတာနှင့် မနည်းကို လာကပ်နေတော့တာပဲ။ ကောင်မလေးနှင့် နည်းနည်းကွာသွားတော့ လေးညှို့က ကိုယ်ကို ပြင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲ.. ဘာလဲ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုလေးညှို့”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ မင်း ဗိုလ်ဇော်က ကောင်မလေးမြင်ရင် ဘာအရိပ်အခြည်မှ မလေ့လာတော့ဘူး။ ဟိုမှာ ဟိုချာတိတ်တွေနဲ့ ငြိတော့မယ်”

“ဘယ်ကောင်တွေလဲ . . ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဘယ်ကောင်တွေလဲ မင်းမျက်လုံးပါတာပဲ သေချာကြည့်လေ၊ ဘယ်သူသားသမီးတွေလဲဆိုတာ”

“အာ ကိုလေးညှို့က ခက်တာပဲ။ ဘယ်သူသားသမီးဖြစ်တော့ ဘာကို ဂရုစိုက်ရမှာ လဲ၊ ဘယ်မလဲ. .. လာ ၊သွားဖြမယ်။ ဗိုလ်ဇော်ကို ပြဿနာရှာနေတာလား”

“ကျွတ်. . ပါးစပ်ကသာ ပေါက်ကရတွေ ပြောနေတယ်။ မျက်လုံးကဖြင့် မပွင့်ဘူး၊ မင်းတို့ နဲ့ နောက်ဆိုမသွားဘူး၊ ကိုယ့်ကျက်သရေနဲ့ ကိုယ် မနေကြဘူး။ ငါ ဆဲချင် လာပြီ”

“အစ်ကို ဆဲချင်ရင် ဆဲလိုက်ပါ အစ်ကို၊ အစ်ကိုဆဲရင် ညီလေးတို့ ခံပါမယ်၊ ညီလေးတို့ ကိုတော့ အတူမသွားဘူး ဘာဘူး ပစ်မထားပါနဲ့ ”

“ဟာ. . ဖယ်စမ်းပါကွာ ထွန်းတောက်ရာ၊ မျက်ရည်ကျအောင် လုပ်နေပြန်ပြီ၊ ရဲယံကို နှိုးစမ်း၊ နတ်ပြည်ရောက်နေပြီထင်တယ်၊ အခု နှိုးလိုက်၊ ဒီကပြန်မယ်ကွာ၊ ဒီမှာ ဆက်မနေတော့ဘူး”

“နှိုးလိုက်ပါ့မယ်ဗျာ၊ ဟေ့ကောင် . .ထ .ထ ၊အစ်ကို သွားရင် ညီလေးတို့ လည်း မနေခဲ့ဘူး..ဟေ့ကောင် . .ထ ,ဆို”

သူ့ကို လာဖက်နေတဲ့ ထွန်းတောက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်၊ ဒီဘက်က လာမှီနေတဲ့ အမျိုးကောင်းသမီးကို ထွန်းထုတ်လိုက် လေးညှို့စိတ်တွေ ပျက်နေဆဲ ရှေ့ကကောင်လေးနှစ်ယောက်က သူ့ထံ တည့်တည့်လျှောက်လာလေသည် ။ လေးညှို့က ဝိုင်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရင်း ဣန္ဒြေရရ နေလိုက်ပါသည် ။

“ဟိုင်း. . အစ်ကို”.

ဖက်တီးကောင်လေးက သူ့ရှေ့ရပ်ကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့ လက်တစ်ဖက် ထွက်လာ၍ လေးညှို့က ဝိုင်ခွက်ပြန်ချ ညှာလက်ထုတ် လှမ်းဆုပ်ကိုင်၍ ပြီးကာ ခပ်တင်းတင်းဆွဲယမ်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ။ အကြာကြီး လက်ကိုဆွဲယမ်း နှုတ်ဆက်နေတာကို ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်းဆတ်သည်းခံနေလိုက်ပါသည်။ ။

“ကိုလေးညှို့ လေးစားပါတယ်ဗျာ”

“အေးကွာ.. သင့်ခံယူကွာ၊ ညီလေးတို့ ထိုင်မလို့ လား ”

လေးညှို့က ထရပ်လိုက်ရင်း မေးလျှင်..

“မထိုင်ပါဘူး အစ်ကို ၊ အစ်ကိုတို့ ထိုင်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ အစ်ကိုပရိသတ်တွေပါ၊ အမြဲလေးစားပြီးသားပါ”

“ကိုယ်ကလည်း လေးစားပါတယ်ကွာ”

“တစ်ခုပဲ အစ်ကို၊ ဟိုမှာ .ဗိုလ်ဇော်နော်၊ သူက ဗိုလ်ဇော် ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ တခြား ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ သူနဲ့ ကနေတာ ၊အဲဒီတစ်ယောက်က ဒီကို ကျွန်တော်တို့ ဖိတ်ထားတာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ခေါ်လာတာပါ၊ နည်းနည်းပါးပါးကတော့ ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပေါ့ အစ်ကိုရာ၊ အလွန်အကျွံတော့ မကောင်းဘူးပေါ့”

“ဪ.. အေး.. ဗိုလ်ဇော်က ကနေရရင် လောကကို မေ့နေတာ၊ ငါ့ညီတို့ လည်း သိနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ သူ က တခြားဘာသဘောမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ က, မိရင် မရပ်တော့တာ သူ့စတိုင်ပဲ. အဟက်ဟက် .. ကိုယ်သွားခေါ်လိုက်မယ်၊ ကိုယ်တို့ လည်း ပြန်တော့မှာ နေရာရွေ့တော့မှာပါ”

“ကောင်းတယ် အစ်ကို”

ရုတ်တရက် ဖလက်ရှီမီး နှစ်ချက်၊ သုံးချက်တဖျပ်ဖျပ် ပွင့်ကာ လင်းလက်သွားတာကြောင့် လေးညှို့က အလင်းလာရာဘက် ငဲ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။ လက်ထဲက ဖုန်းနှင့် ဓာတ်ပုံလှမ်းရိုက်နေတာ။ အခန်းက မလင်းဘဲ မှောင်ပြာပြာမို့ ဖလက်ရှီမီး ဖွင့်ရိုက်တာပင်။

“အဲဒါ ညီလေးတို့ လူလား ဓာတ်ပုံရိုက်တာ”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့ နဲ့ မဆိုင်ဘူး”

တစ်ယောက်ကဖြေစဉ် တစ်ယောက်က ဓာတ်ပုံလှမ်းရိုက်တဲ့ ချာတိတ်ဆီ တလွှားလွှားလှမ်းသွားပြီ။ သူတို့ လည်း ဓာတ်ပုံရိုက်တော့ ခံလိုပုံမရ။ လေးညှို့ကတော့ ဒီနေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားဖို့ ပဲ ဆုံးဖြတ်ကာ ထွန်းတောက်နဲ့ ရဲယံတို့ ရဲ ငယ်ထိပ်တွေနေရာကို တဖတ်ဖတ်နှင့် လှမ်းရိုက်လိုက်ရင်း..

“ဟေ့ကောင်တွေ . .ထ၊ နေချင်လည်း နေခဲ့၊ ငါ ဒိုးပြီ”

“မနေခဲ့ဘူး လိုက်မှာ ”

လေးညှို့က စောင့်မနေတော့၊ ရှေ့နားက ကနေကြတဲ့ နေရာ စပေါ့လိုက်ထဲထဲ လျှောက်ဝင်လာခဲ့ရင်း ဗိုလ်ဇော်ရဲ့ ဟူဒီအင်္ကျီနောက်ကျောစကို ဆွဲဆုပ်လိုက်ကာ လူတွေကြားထဲက ဆွဲထုတ်ခဲ့ပါသည်။ ။

“ဟာ.. ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုလေးညှို့”

ဟိုးအပြင်ဘက်ထိ ဘာမှ မပြောဘဲ ဆွဲခေါ်လာခဲ့ရာ ဗိုလ်ဇော်က ယက်ကန်ယက်ကန် ပါလာပါသည်။ ။ အပြင်ဘက်ကားပါကင်တွေဆီရောက်မှ လေးညှို့က ဗိုလ်ဇော်အင်္ကျီကို လွှတ်လိုက်သည်။ ။ ဗိုလ်ဇော်က ရုံရွဲသွားတဲ့ သူ့အင်္ကျီကို ပြန်တည့်ရင်း ရှုသိုးသိုးနှင့် . . .

“ဘာဖြစ်တာလဲ အစ်ကိုရ”

“မင်းနာတော့မယ် ဗိုလ်ဇော်ရာ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်
တွေ့ရင် ဘယ်သူနဲ့ ပါလာတာလဲ၊ ဘယ်သူခေါ်လာတာလဲ ၊
နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်ဦးလေကွာ၊ တွဲကလည်း ခဏတဖြုတ်ပေါ့၊ ခု
ဟာက မရပ်မနား ၊နာရီပေါက်အောင်ကနေတာ၊ သက်လုံတွေလည်း
ကောင်းနေလိုက်တာဆိုတာ”

“အာ. . ဘယ်သူခေါ်လာလဲ ဘာလဲ ကျွန်တော် ဘယ်သိမလဲ အစ်ကိုရ
၊ သူက ကျွန်တော်ကတာ သဘောကျလို့ နေမှာ ပေါ့၊ အနားကို သူစကပ်
လာတာလေ၊ ဒီတော့ တွဲကဖြစ်သွားတာပေါ့၊ သူလည်း သေချာသင်ထား
တာပဲဗျ သိလား၊ အချဉ်တော့ မဟုတ်ဘူး ”

“ချဉ်ချဉ်ချိုချိုကွာ နောက်က ဇယားတော့ နည်းနည်း သတိထားဦး
ပေါ့”

ထွန်းတောက်နဲ့ ရဲယံတို့ ယိုင်တိယိုင်တိုင် ရောက်လာကြပါသည် ။
လေးညှို့က သူ့ထက်လေးငါးခြောက်နှစ် ဆိုသလို ငယ်ကြသော ချာတိ
တ်တွေကို ခါးလျော့ရီလျော့ရဲထောက်၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက် တစ်ယောက်
ချင်း ကြည့်နေမိသည် ။ အင်းလေ . . သူလည်း အဲဒီအရွယ်ကတော့
အဲဒီလို ကမူးရှူးထိုး ဒီဇိုင်းပါပဲ။ ခုချိန်မှာ သူ့ပုံစံက သုံးဆယ်ပြည့်လာ
သောအသက်နှင့် လိုက်ဖက်အောင် ငြိမ်ချင်ပါပြီ ဆိုသော်လည်း
သူပေါင်းမိတဲ့မိသမျှဟာ ကမူးရှူးထိုးကောင်တွေပဲ ဖြစ်နေလေသေးရာ
ငြိမ်ချင်တဲ့ သူ့ပုံစံမှန်ဟာ မပေါ်လွင်၊ အရင်အတိုင်း ဝရန်းသုန်းကား
ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းသာ အပေါ်ယံ မြင်သာနေပေသည် ။

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက တုန်ခါလာသော ဖုန်းကိုထုတ်ကာ လေးညှို့
က ကြည့်ပြီးမှ ဖွင့်ပြီး နားမှာ ကပ်လိုက်ပါသည် ။

“ဟုတ် .. ဘွား”

“သားငယ်လေး ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မလဲ၊ ညဉ့်နက်မှာ လား ဒီနေ့”

“မနက်ဘူး ဘွား၊ ခဏနေ ရောက်တော့မယ်”

“အေး . . .မင်းထားခဲ့တဲ့ နောက်ဖုန်းတစ်လုံးက တစ်ချိန်လုံး ဆက်တိုက်ခေါ်နေတာ ဆူညံနေတာပဲ၊ ဘယ်သူ ဘာအရေးကြီးနေလဲ မသိဘူး၊ ပြန်ခဲ့တော့ . . .ပြန်ခဲ့တော့”

“အာ ဘွားကလည်း အသံဆူညံနေရင် ပိတ်ထားလိုက်ပေါ့၊ ဒီတိုင်း ထိုင်နားထောင်ပြီး ဆူညံခံနေရလားဗျ၊ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အဲဒီဖုန်းကို လာတာတွေက အာပလာတွေပါ”

“သားက အရေးမကြီးပေမယ့် သူတို့ က အရေးကြီးလားမှ မသိတာလေ၊ ဘာမှန်းညာမှန်း သေချာမသိဘဲ ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ ဖုန်းကို ပေါ့တီးပေါ့ဆ မလုပ်ရဘူးလေ၊ ကဲ.. ကဲ.. .မြန်မြန်ပြန်လာ ဖုန်းကိုင်လိုက်”

“ဟား.. အဘွားကတော့ ဖုန်းတောင် မြန်မြန်ပြန်လာကိုင်ရဦးမတဲ့ ၊ သား ခုပဲ ပြန်လာမှာ ပါ၊ ဖုန်းကိုင်ဖို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပဲ. . ဒါပဲ အဘွား”

လေးညှို့ ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်လျှင်. .

“ဟာ.. .အစ်ကို ၊ အဲလိုတော့ မလုပ်နဲ့ လေ၊ ဒါပြန်စရာ အချိန်လား၊ ဆယ့်တစ်နာရီတောင် သေချာမခွဲသေးဘူး၊ “ . . .”ကိုကူးမယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ အေးဆေးထိုင်ပါ့မယ်၊ မပြန်သွားပါနဲ့ ဗျ

“ငါ ဒီည သိပ်စိတ်မကြည်လင်ဘူးကွာ၊ အိမ်ပဲပြန်တော့မယ်၊ နက်ဖြန်လည်း ငါအလုပ်ရှိတယ်။ မန္တလေးရှိုးကလည်း လေးရက်ပဲလိုတော့တာ

၊ ဒီကြားထဲလည်း ငါ့ကို လာမခေါ်ကြနဲ့ ကွာ၊ မင်းတို့ ဟာ မင်းတို့ ခိုးကြ”

“မန္တလေးရိုးက ကျွန်တော်လည်း ပါပါတယ် အစ်ကိုလေးညို့ရာ၊ အစ်ကိုကလည်း ဖြစ်နေတာ၊ လာပါ အစ်ကိုရာ လုပ်ပါ”

“တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ကိုယ်ပြန်နားမယ်ကွာ၊ မင်းတို့ လည်း ပြန်တော့၊ ရဲယံနဲ့ ထွန်းတောက် တစ်ယောက်ကို ငါလိုက်ပို့မယ်၊ ဗိုလ်ဇော်က နောက်တစ်ယောက်ပို့လိုက်၊ ဘယ်သူလိုက်မှာ လဲ ငါနဲ့ ”

ထွန်းတောက်က လက်ညှိုးထောင်ပြီး လေးညို့ကားအနားကပ်လာသည်။ ။

“ဒါဖြင့် ဗိုလ်ဇော်...မင်းရဲယံကိုပို့လိုက်”

ရဲယံက ပြောနေတာတွေပင် ကောင်းကောင်း မကြားသလို ရီဝေယစ် ထုံနေသည် မှာ ဒူးတွေပင် ယိုင်နေသည် ။ အနားက ကားကို လှမ်းမီထားရသည် ။

“ရဲယံကို မင်းတို့ ကြည့်ထိန်းဦး ၊ ငါသဘောမကျဘူးနော်၊ ဒီကောင့်ပုံစံ၊ ဒီကောင့်အခြေအနေ ကြည့်ရတာ လုံးဝမဟန်ဘူး၊ ဒီတိုင်းဆက်လုပ်နေရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ ငါလည်း အိုးလိဖက်ရှင် မဟုတ်ဘူး ၊ ငါငယ်ငယ်ကလည်း ထင်တိုင်းကြွတာပဲ၊ နေချင်သလိုနေ လုပ်ချင်တာလုပ်ဖူးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ ဘာပဲလုပ်လုပ် အတိုင်းအတာ လစ်မစ်တစ်ခုရှိရတယ်၊ အချိန်မရွေး ပြန်အဖတ်ဆယ်နိုင်ရမယ်..

ငါတားတယ် အခါခါရှိပြီ. . .အေး တားမရရင်တော့ ငါက ရှောင်ထွက်သွားမှာ ပဲ၊ ဆက်ပတ်သက်ရမှာ လည်း စိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ မပတ်သက်ချင်ဘူး၊ ဒီလောက်ပဲ ပြောမယ်ကွာ၊ ကဲ. . ငါစိတ်မချပါဘူး၊ မင်းတို့ကားက ရှေ့ကသွား၊ ငါနောက်က လိုက်ထိန်းပေးမယ်၊ ဖြည်းဖြည်းမော

င်း၊ ရဲယံ အိမ်အထိ ငါနောက်က လိုက်မယ်၊ မင်း အိုကေတယ် မဟုတ်လား ဗိုလ်ဇော်”

“ကျွန်တော် ဘာမှ မသောက်ဘူး၊ ဘီယာလေး တစ်ဘူးနှစ်ဘူးလောက်တည်းရယ်၊ အစ်ကိုရာ..အိုကေလို့ လား”

“ငါက ပိုင်ပဲသောက်တာပါကွာ၊ ဒီကောင်နှစ်ကောင်သာ ရောသမမွှေနေတာ၊ ကဲ..တက် တက်. .၊ ရှေ့ကသွားတော့ ငါ နောက်က ပါမယ်”

“အစ်ကို ဗိုလ်ဇော်ကို ယုံလား၊ ဘီယာတစ်ဘူးတည်းတဲ့ . . ဟက်”

လေးညှို့က စကားများ နေတဲ့ ထွန်းတောက်ကို သူ့ကားထဲ ထွန်းတည့်လိုက်သည် ။

“ရှေ့က ဘယ်လိုသွားနေသလဲ တွေ့လား.. ကျွတ် . . ဒီကောင်တော့ကွာ”

“ကျွန်တော် မပြောဘူးလားလို့ ကိုလေးညှို့ကလည်း ၊ ဗိုလ်ဇော် ဘီယာတစ်ဘူး နှစ်ဘူးတည်းဆိုတာ ယုံစရာလားလို့ ၊ သွားမကခင် ဒယ်ဘယ်လ်ဘလက်ခ်လည်း တူးပက်လား မှာ တာတွေ့သေးတယ်။ ကနေရင်း တန်းလန်းလည်း လက်ထဲ ဘီယာဘူး ကိုင်သောက်နေတာက ဘယ်နှစ်ဘူးမှန်း မသိဘူး၊ နောက်ပြီးတော့. . .”

“သူများ သောက်တာချည်းပဲ မင်းပြောမနေနဲ့ ၊ သူက မင်းလို ဟိုဟာ ဒီဟာတွေ မရောဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သာထိန်း၊ သူများကို အပြစ်ပြောမနေနဲ့ ”

လေးညှို့က ထွန်းတောက်ကို ခပ်တင်းတင်းပြောရင်း ရှေ့က ဗိုလ်ဇော် မောင်းနေပုံကို စိတ်ပျက်နေမိပါတယ်။ ဒီကောင်လည်း မူးနေတာ

သေချာတာပေါ့။ ကားက ဟိုယိုင်ဒီထိုးနဲ့ သရုပ်ပျက်နေသည့်အပြင် အရှိန်က မြန်သေး။ သူတို့ ကားကိုနောက်က အမီလိုက်ပေးနေရတာမို့ လေးညှို့ရဲ့ ကားကလည်း မြန်နေပါသည် ။ ဒီအချိန်လောက် ကားတွေက ရှင်းလှတယ် မဟုတ်သေး။ ကားသွားကားလာ ကျဲနေပြီဖြစ်ပေမယ့် လမ်းပေါ်ကားတွေ ရှိတော့ ရှိနေသေးသည် သာ။ ဗိုလ်ဇော်ကား အရှိန်နဲ့ က ကန့်လန့်ဖြတ်လမ်းသွယ်တွေ တစ်ခုခုထဲက ကားတစ်စီးစီးသာ မဆင်မခြင် ထွက်လာခဲ့လျှင် တိုက်မိမှာ သေချာသည် ။

လေးညှို့က နောက်ကနေ ဟွန်းကို တတီတီ ဆက်တိုက်နှိပ်သည် ။ ရှေ့ကနေ ဟွန်းသံကြားပြီး နည်းနည်းပါးပါး အရှိန်လျှော့အောင်ပင်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ကားကို speed နှင့် မောင်းနေရတုန်း ဖုန်းလှမ်းဆက်၍ မပြောချင်။ ဘေးက ထွန်းတောက်ကို ဆက်ခိုင်းရအောင်ကလည်း ကျေးဇူးရှင်က ဇက်ကျိုးနေတဲ့ အပြင် အဲဒီဖုန်းကို ကိုင်ရတဲ့ အတွက် ဗိုလ်ဇော်ကားမောင်းရင်း ပိုပြီး အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်သည် ။

ဟိုးရှေ့မှာ လမ်းဆုံမီးပွိုင့်ကြီးတစ်ခု။ မီးကစိမ်းနေတာ မောင်းလာရင်း တောက်လျှောက် လှမ်းတွေ့နေရတာမို့ မကြာခင် ဝါတော့မှာ နီတော့မှာ သေချာသည် ။ ဒါဆို အရှိန်လျှော့ရတော့မှာ မဟုတ်လား။ ဗိုလ်ဇော်က မီးဝါလွတ်အောင် Speed ကို ပိုပင်တင်လိုက်သဖြင့် လေးညှို့က နောက်ကနေ ဟွန်းကို တစ်ချက်ချင်း ဆက်ကာ ဆက်ကာတီးသည် ။

ဗိုလ်ဇော်က အရှိန်မလျှော့ပါ။ မီးပွိုင့်နား နီးကပ်စဉ်မှာ ပင် မီးပွိုင့်က ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ ဝါသွားပါသည် ။ မီးဝါကို ဖြတ်လိုက်တဲ့ ဗိုလ်ဇော်ကားသည် အဖြောင့်မသွားဘဲ ရုတ်တရက် ဘယ်ဝိုက်ညာဝိုက်နှင့် မြွေတစ်ကောင်လို ကွေ့ကောက်လိန်တွန့် မောင်းသွားလိုက်တာကို အံ့အားတသင့်ကြည့်ရင်း မီးဝါ၌ ရပ်တန့်ဖို့ ကိုယ့်ကားကို အရှိန်လျှော့လိုက်စဉ်မှာ

ပင် ရှေ့မလှမ်းမကမ်း၌ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

လေးညို့ရဲ့ ကားဟာ တာယာပွတ်တိုက်သံ တကျိကျိကြီး ဆူညံကာ မီးပွိုင့်မရောက်တရောက်လေး၌ တုံ့ရပ်သွားချိန်၌ ကားရှေ့က ကိုးရိုး ကားရား ဖြစ်သွားသော ကောင်မလေးဟာ ကားရှေ့နားမှာ ပဲ ခွေခနဲ ပုံ ကျသွားသည်။ ။

“ဟာ.. တိုက်ပြီ.. တိုက်ပြီ .. တိုက်ပြီ”

“ဟာ.. ဘောက်ရမ်း မောင်းတဲ့ ကားတွေကွာ၊ သေပါပြီ”

လမ်းဆုံမီးပွိုင့်အဝိုင်းဖြစ်၍ အဲဒီအနားက လမ်းလယ်တြိဂံကျွန်းတို့ ကုန်းကျော်တံတားကြီးအောက်ဘက်တွေ ပလက်ဖောင်းတို့ မှာ လူငယ် တချို့ ထွက်ထိုင်နေကြတာ၊ ဂစ်တာတီးနေကြတာ အစလိုက် အဖွဲ့လိုက် အတော်များများ ရှိနေလေရာ ချက်ချင်းပဲ ကားပတ်လည်၌ လူတွေဝိုင်း အုံ့သွားပါသည်။ ။

လေးညို့သည် မျက်စိတစ်မှိတ် အဖြစ်အပျက်၌ ခေတ္တခဏ Shock ဖြစ်ကာ ငြိမ်သက်နေမိရင်းက နားထင်နှစ်ဖက်ကို လက်ချောင်းများ နှင့် ညှပ်ဖိရင်း အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်စဉ်းစားသည် သူ လူကိုတိုက်လိုက်သ လား ။ တိုက်လုဆဲဆဲမှာ ရပ်သွားတာလား။ သူ့ဘာသာသူ မသေချာ တော့ပေ။ ရှေ့ကလူကို ဗိုလ်ဇော့ကား ကွယ်နေ၍ သူ လုံးဝမမြင်ပါ။ ဗို လ်ဇော့ကား မြွေလိမ်မြွေကောက်ဖြစ်ပြီး မောင်းသွားတာလည်း အဲဒီလူ ကို မရမက ရှောင်သွားတာသာ။ သိပ်မကွာတဲ့ သူ့ကားကတော့ လှမ်းမြ င်ချိန်မှာ မြွေလိမ်မြွေကောက်လည်း ရှောင်ဖို့ မလွယ်တော့။

သူ့ဘရိတ်နင်းပစ်လိုက်သေးတာပဲ။ သို့ပေမဲ့ သိပ်နီးကပ်နေပြီဆို တော့ ... ။ လူကိုတိုက်မိလိုက်တယ် မတိုက်မိလိုက်မိလျှင် ထိခတ်ရုံလေး လောက်ဖြစ်မည်။ ဒုံးခနဲ လူလွင့်စဉ်သွားလောက်အောင်တော့ မထိုက်မိ

တာ သေချာသည်။ ။ ဘေးက ထွန်းတောက်ကတော့ ဘာမှ တောင် သိလိုက်ပုံမရ။ ဇက်ကျိုးအောင် အိပ်ပျော်နေတာ ခုလောက်ဖြစ်တာပင်လျှင် နိုးလာဖော်မရပါ။

“ဟေ့ကောင်..ထွက် လာလေကွာ၊ ထွက်..ထွက်”

“ဒိုး ဒိုး..ဒိုး”

လူအုပ်ဟာ သူ့ကားကို ဘေးကနေထွက်ကာ ရိုက်ကာ အော်ဟစ်နေကြသည်။ ။ ကားထဲက ဘယ်သူမှ ထွက်မလာတဲ့ အတွက် ဒေါသထွက်လာပုံပင်။ ခုနေ ဖွင့်ဆင်းသွားလျှင် အဲဒီလူအုပ်က ဝိုင်းသမလိုက်တာနှင့်ပင် ခန္ဓာကိုယ်က အရိုးအားလုံးကျိုးကုန်နိုင်လောက်သည်။ ။ သူက လော့က်ချထားတဲ့ တံခါးတွေ ထဲငြိမ်ကာ မထွက်လေ အပြင်လူတွေက အော်ဟစ်လေ။ လူတွေကလည်း အမဲဖျက်မည်ဆိုတာချည်းပင်။

“ဟော”

ယာဉ်ထိန်းရဲနှစ်ယောက် လျှောက်လာတာ လေးညှို့တွေလိုက်ရပါသည်။ ။ မီးပွိုင့်ကြီးရဲ့ ဟိုးမလှမ်းမကမ်းက ယာဉ်ထိန်းရဲလေးမှာ ရဲတွေရှိနေခဲ့ပုံရသည်။ ။ ကိုယ်အပြစ်လုပ်မိပြီ ဆိုရင်တော့ အပြစ်ကို ခံရတော့မှာပင်။ ရဲရောက် လာပြီဖြစ်၍ လေးညှို့အပြင်ထွက်ဖို့ စိတ်ချသွားပါသည်။ ။ အရာရှိ သူနဲ့ဘေးမှန်တံခါးကို တတောက်တောက် ခေါက်လိုက်သည် ဆိုလျှင်ပင် လေးညှို့က တံခါးဖွင့်ကာ ကားအပြင်ကို ထွက်လိုက်ပါသည်။ ။

“ဟာ...လေးညှို့”

“ဟာ...ကြည့်စမ်း...လေးညှို့မောင်းလာတာပဲ”

“တောက်...တစ်ခုခုဖြစ်လိုက်ရင် သူတို့ ချည်းပဲလေ၊ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ပိုက်ဆံရှိတယ် အောင်မြင်ကျော်ကြားတယ်ဆိုပြီး ထင်တိုင်းကြဲ ရမ်း

ကားနေတယ်။ ”

“ဆေးမှူးလာတာ ဖြစ်မယ်ကွ၊ မျက်လုံးတွေကြည့် ပုံမှန် မဟုတ်ဘူး ”

“ထောင်ထဲဆွဲထည့်ထားလိုက်၊ ဒါမှ မှတ်မယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောချင်ရာတွေ ထင်ရာမြင်ရာ လျှောက်ပြောနေကြသည် မှာ ပွစိထိုး ဆူညံနေလေသည် ။ လေးညှို့က ရဲကိုခေါင်းဆတ်ပြပြီး ရှေ့နှစ်လှမ်းလောက်တိုး၍ လမ်းပေါ်က မိန်းက လေးကိုကြည့်လိုက်ပါသည် ။ သတိလစ်နေတာပဲ။ သူမအနားမှာ လည်း လူအချို့နှင့် ရဲတစ်ဦး ဒူးတုပ်ထိုင်ကာ စစ်ဆေးနေသည် ။ လေးညှို့သည် အုံ့ခဲကိုက်လာတဲ့ ခေါင်းနှင့် အင်မတန် စိတ်ညစ်လာမိသည် ။ အပေါ်ယံ သတိလစ်သွားတာမျိုးသာ ဖြစ်ပါစေ။ ပွဲချင်းပြီးတော့ သေမသွားလောက်ဘူး မဟုတ်လား။ အနားတိုးကပ်ကာ သူကြည့်မိတဲ့ အထိ သွေးတော့ တစ်စက်မှ မတွေ့ပါ။

“ဘာ.. ဘာဖြစ်သွားလဲခင်ဗျာ”

“မသိသေးဘူးဗျ၊ လူနာတင်ကားတော့ ဖုန်းဆက်ခေါ်ထားပြီ၊ သွေးတွေ ဘာတွေတော့ မထွက်ဘူး၊ လန့်ပြီး သတိလစ်သွားသလား မသိပါဘူး၊ သေချာစစ်ကြည့်မှ ပဲ သိမှာ ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုလေးညှို့ ကားပေါ်မှာ ဘယ်သူပါသေးလဲ၊ ဘာဖြစ်သွားကြသေးလဲခင်ဗျ”

“ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ရှေ့က ကားဖယ်သွားမှ မြင်တော့ ဘရိတ်တော့ ရအောင်အုပ်လိုက်တာပဲဗျာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းတောင် တကယ်ကို သေချာမသိလိုက်ပါဘူး”

“သူတို့ ကားနှစ်စင်းက အမောင်းပြိုင်လာတာလေ”

လူအုပ်ထဲက အသံထွက်လာသည် ။ လေးညှို့သည် ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး

မျက်လွှာသာ ပြန်ချထားလိုက်ပါသည်။ ။ သူတို့လို အနုပညာသည်တွေကို ပြည်သူတွေ ပရိသတ်တွေက ချစ်ကြနှစ်သက်ကြပါသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ ပြဿနာတစ်ခုခု ပေါ်လာပြီ ဆိုရင်တော့ အဲဒီသူတို့ကိုချစ်သော လူထုကပင်လျှင် ဆွမ်းကြီးလောင်း တတ်ကြတော့တာ။ ဟုတ်တာရော မဟုတ်တာရော ဖွဲ့တော့တာ။ ထင်ရာမြင်ရာ ကောလာဟလတွေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပြန့်ကားကြီးကျယ်ကုန်တော့တာ။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ရှေ့ကားတစ်စီးနဲ့ ဒီကားပြိုင်လာတာလေ၊ ဒီနောက်ကားကလည်း ဟွန်းတွေ တောက်လျှောက် တီးတာ ဆူညံနေတာပဲ။ ရှေ့ကားက ဒီကောင်မလေးကို မြွေလိုလိန်တွန့်ပြီး ရှောင်သွားတယ်လေ။ သူကတော့ ဒီလောက်လိုက်ပြိုင်မောင်းနေတာ ဘယ်ရှောင်နိုင်မလဲ တိုက်ရောပေါ့”

“ကျွန်တော် တိုက်လိုက်မိလား”

လေးညို့က တကယ်မသိ၍ မေးလိုက်မိပါသည်။ ။

“ဟာ . . ခင်ဗျား ဘယ်လိုစကားပြောတာလဲ။ ခင်ဗျား မတိုက်ဘဲ ဒီလိုခွေလဲပြီး သတိလစ်သွားပါ့မလား၊ ခင်ဗျားတို့ တွေ နာမည်ကြီး အနုပညာရှင်တွေဆိုပြီး လုပ်ချင်ရာဘက်ဂရုမစိုက် လုပ်နေကျပဲ”

“အဆိုတော်ဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်လုပ်ရင် ကိုယ်ခံလိုက်ဗျာ၊ အပြစ်ရှိမှ အရူးကွက်လာနင်းမနေနဲ့ လူကတော့ အရက်စော်နံနေပြီ”

လေးညို့က သက်ပြင်းတစ်ချက်နှင့် လူအုပ်ကို တစ်ယောက်ချင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်လိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။ ။ လူငါးဆယ်လောက်ရှိလျှင် သုံးဆယ်လောက်ဟာ တယ်လီဖုန်းကိုယ်စီထုတ်၍ တဖျတ်ဖျတ် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနေကြပါသည်။ ။ အင်း... မိုဘိုင်းလ်ဖုန်း ယဉ်ကျေးမှုကြီးကိုဖြစ်လို့ ။ ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းထုတ် ဓာတ်ပုံရိုက် မှတ်တမ်းတင်လိုက်ရမှ ။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်တာ တားပေးပါခင်ဗျ”

လေးညှို့က ရဲကို ခပ်တိုးတိုး တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။ ။

“ကဲ. .ကဲ. . ဓာတ်ပုံတွေ သိပ်မရိုက်ပါနဲ့ ။ တိုက်တယ် မတိုက်ဘူး လူနာဘာဖြစ်တယ် မဖြစ်ဘူးက နောက်တော့ ပြစ်မှုကြောင်းအရ ဥပဒေအရ သွားပါလိမ့်မယ်ဗျာ၊ မသေချာသေးဘဲ ခင်ဗျားတို့ ပုံတွေရိုက်၊ ဖေ့စ်ဘွတ်တင် မဖွင့်ကြပါနဲ့ ဦး”

“ဟာ. . .တကယ်ဖြစ်နေတာကို အရှိအတိုင်းရိုက်နေတာလေ၊ ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး မဟုတ်တာကို ဆင်ရိုက်နေတာမှ မဟုတ်တာ”

“အေးလေ. . .ရဲတွေကလည်း နာမည်ကြီးဘက်ခပ်ပင်းပင်း”

“အမှုမှန်ကို ဖုံးချင်နေကြတာလေ၊ ပြီးရင် လာဘ်ထိုးပြီး ဒီအမှုက ပျောက်ကွယ်သွားဦးမှာ ကြည့်နေလိုက်”

ယာဉ်ထိန်းရဲဟာ စိတ်တိုလာပုံနှင့်...

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အခု သူလည်း ရဲစခန်းရောက်မှာ ပဲ၊ သူ့ဟာသူ တရားဥပဒေအတိုင်း ဖြစ်မှာ ပေါ့ ၊ ဘာဖြစ်စေချင် နေကြတာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ က မဖြစ်မနေပုံကြီးချဲ့မှ ကျေနပ်မှာ လား”

“ထုံးစံအတိုင်းပါကွာ၊ ရဲဆိုတာကော ပြည်သူဘက်က ဘယ်တုန်းက ရှိလို့ လဲ၊ လက်တစ်ဆုပ်စာ လူတန်းစားဘက်ကပဲပါတာ၊ ငွေပေးနိုင်တာကိုး”

“ဟေ့လူ. . . ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ခင်ဗျား အခုပြောဆိုနေတာက တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကို မခံချင်အောင် စွပ်စွဲ

ပ်စွဲစွဲ ပြောဆိုပြီး ဝတ္တရားနှောင့်ယှက်နေတာနော်”

ဆေးရုံလူနာတင်ကားတစ်စီး ဥဩသံနှင့်ရောက်ရှိ လာခဲ့၍
စကားအခြေအတင်တွေ ရပ်တန့်သွားကြရပါသည်။ ။

★